

Anna Andrych

Granica

za chwilę meta i rzutem na taśmę
wygrywasz
sam ze sobą i z tymi
których oddech wciąż czujesz na grdyce
kibice krzyczą rozmiłowani w tobie nagle
a wcześniej wylało się tyle hejtu
teraz brawo brawo podium medal
i kwiaty dużo było wczoraj
na pogrzebie ojca
z piersi uwalnia się
szloch
czy wiedziałeś na starcie
że pokonasz w sobie tę wysoką granicę
pomiędzy żalem a pragnieniem

Poza regułą

życia nie można zaprogramować
z listy własnych życzeń wiele musiałeś
skreślić
zaskoczyła cię rzeczywistość nie chciałeś
bełkotać o tym z przyjacielem przy piwie
zacząłeś żyć według własnych potrzeb
bez wzoru przyjętych zasad i reguł
a jednak pod twoją skórą
napięcie w ucieczce przed ludźmi

wieczorna pali się lampka iskra
nadziei na wzajemną obecność
to nie ty wybrałeś to ona
wypatrzyła ciebie zasłoniła od spojrzeń
uczysz się wspólnych oddechów
i nie jest ważne że w niej od dawna
dojrzałość a ty jak młody pęd winorośli
opowiadasz jej o słońcu
nie ma ładnej twarzy
a duszę rzeźbioną bólem zamiast
pustego wnętrza skrzydła wielobarwne
nikt cię z nich nie wypłoszy
żaden świt ani noc
nie będziesz jej ukrywał przed bliskimi
z czasem zrozumieją że miłość
dla ciebie ma tylko jej imię

Samotność

bez rodziny nikogo obok
okna mocno domknięte
zapalniczka za daleko bliżej do kuchenki
papieros tli się nareszcie
chwijnym krokiem wraca na kanapę
czas otworzyć kolejną butelkę
aby zagłuszyć w sobie to wycie z rozpacz
niczym wilk na przekór prawom w stadzie
całkiem odrącony

głęboka noc
papieros dawno zgasł więc zapala
światło

wszystkie gorzkie wspomnienia nagle ulatują
i jedno jedyne marzenie
które dym dusi pożarem

O poetach

moje życie jest instynktownym
powracaniem duszy
do stanu pierwotnego w dzieciństwie
ufności zachwycenia światem
poczuciem wolności
zdawało mi się że ludzie
radowali się wtedy
wszelkimi objawami wspólnoty
współbycia i poddawali jakiejś
cudowności fali
która płynęła od człowieka
do człowieka
choć są wspomnienia
które do dziś boją
i są zdarzenia dnia minionego
które dzisiaj boją coraz głębiej
poeci byli wówczas nadal pozostają
jak ptaki wolni
posiadają mądrość intuicji
stanowią o sobie obdarowują innych
nie z pragnienia zysków
a dla przekazania w wierszach
prawdy i praw miłości

ich słowa są energią
ocalającą i odradzającą
majestatem piękną

Dojrzewanie

ptak uwięziony w głowie
oswoił mnie

pozwoiliam mu w niej
posprzątać

zamknął moje myśli
od lat otwarte
na przeszłość

smakuję wolność

Bajko-wizja

kot Behemot z gatunku pod ścisłą ochroną
po ostatnim polowaniu
cierpiał na niestrawność
wybawił go dziadek felczer
spec od twardych orzechów nie do zgryzienia
babcia Bogumiła miała wizję pod drzewem
w chorym urojeniu zagłaskała kota
jego dusza znalazła się w chmurze
maili i innych doniesień
to drobiazg teraz na poważnie
związki publiczne przekształcono w spółki
jawne i tajne w każdej chwili
login hasło mogą ulec zmianie
zabrakło prądu mieszkańcy z całej siły
dali upust emocjom na facebooku
do jego zamknięcia nie doszło
ale chodzą słuchy po wycieku danych

że nadchodzi era prądów zmiennych
tylko w jednym kierunku
banki pękają w szwach od zbytku
fortuna kołem się toczy
zapasowym za wycinak lasu
bo ktoś zdeptał hasło
chroń las dla przyszłych pokoleń
nieczyste sumienia utopiono w kanale
powietrze zatrute i rzeki
już zaczęły przybierać falą powodziową
gubiąc po drodze wigilię przy wspólnym
stole
w wielu głowach coraz głośniejszy
dzwony biją na alarm

Z lotu ptaka

w geometrycznych konstelacjach pól
była jak przecinek
jej biały szal powiewał na wietrze
choć nie był szalem Isadory Duncan
a niebieski samochód nie przypominał
Bugatti
odsunięty dach ukazał ją tańczącą
ze śmiechem w przestrzeni pełnej powagi
ludzkiej pracy
pola zbóż chyliły kłosa

kołysała biodrami przedrzeźniając je
i prowokując mężczyźną wpatrzonego w
drogę
rozwiązany szal nagle zasłonił mu oczy
– w geometrycznych konstelacjach pól
oboje
są teraz kropką
na dnie
stawu

O miłości

parkiet pamięta szpilki cioci Stasi
po powrocie ze zdjęć w łódzkiej filmówce
stawka większa niż życie
wpisała się w jej krótki życiorys
zamknięty w bezmiłości

wchodzimy z dziećmi po tych samych
schodach
domu na dobre i złe

coraz częściej gesty się kruszą
ulatują z pamięci gwarną ulicą
słońce patrzy z ukosa
w nasze milczenie
nawet kolor ścian jest nagi

– z wysokiego piętra czuję tętno miasta
ono wysłuchuje myśli
otwierasz okno ktoś gra na pianinie
nieśmiało sięgamy do wspomnień

między nami czułość
na nowo się rodzi
bezcenną wpłatom w strumień wiersza

